

PAUL BJERRING

Paul Bjerring blev født i 1954 og boede på i Nørresundby og Tostrup i sin barndom. Erindringen er en/et Fritekst. Læs/se her erindringen i sin fulde længde.

Livsberetning fra Paul Bjerring,
Bestyrelsesformand for Jydsk Væddeløbsbane og direktør i Bjerring
Management

Interviewet foretaget d. 28. 11. 2017.

Interviewer er Claus Jensen, frivillig ved Aarhus Stadsarkiv.

Foto: Niels Jørgensen, GB Grafisk

OPVÆKST I NORDJYLLAND

"Mit navn er Paul Bjerring. Jeg er født d. 16. september 1954 i Nørresundby og havde den første opvæksttid i Nørresundby, Mine forældre var den traditionelle kernefamilie på det tidspunkt med min far arbejdende ude. Min far var ingeniør

og daglig leder af det, der dengang hed NES, som senere blev til Lauritz Knudsen, og vores mor gik primært derhjemme. Jeg er den ældste af tre søskende, og jeg har en lillebror og en lillesøster, hvor lillesøsteren er den yngste. Det, jeg husker mest fra min opvækst dengang var, at det var trygge forhold, og der var styr på tingene, og jeg havde nogle gode kammerater, som vi lavede forskellige ting sammen med. En af de ting, jeg husker, var, at vi havde en båd, så vi sejlede og fiskede en del på Limfjorden.

Midt i fjerde klasse besluttede mine forældre, at vi skulle prøve at flytte på landet, og vi flyttede til en mindre by syd for Fjorden, Tostrup, ca. 15 km fra Aalborg, hvor de købte en landbrugsejendom med ca. 50 tdr. Land, og der fik vi så en opvækst, hvor vi havde dyr omkring os, startende med lidt får, og da jeg blev lidt ældre, så valgte jeg selv at købe en hest – det blev så til to. Fortsat en tryk tilværelse, som var præget af en stabil familie. Vi fik lov til at dyrke vores interesser, og min fritidsinteresse var på det tidspunkt fodbold og naturligt, idet man boede på landet, så var der kommet nogle dyr til. Skolen, vi gik på, var Sønderholm Skole, som på det tidspunkt var en lille landsbyskole med syv klasser og ét klasselokale og én klasse pr. årgang. Efter syvende klasse skulle vi så tage vores Realskole inde i Aalborg. Der kom jeg til privatskolen Skipper Clement, hvor jeg så gik i tre år. Ja, det, man husker mest fra den tid, er nok, at man tilbragte mange timer i bussen.

Derefter valgte jeg at gå i gymnasiet og tage en matematisk studentereksamen på Aalborg Katedralskole, en gammel, traditionel institution, og der var fritidsinteressen fortsat fodbold i den lokale idrætsforening, og jeg brugte mange timer på gården derhjemme, fordi min far jo havde fuldtidsbeskæftigelse, og vores mor var begyndt som – jeg kalder det stadigvæk 'at lege' – indendørsarkitekt.

EN STUDENTERPOLITISK UNGDOM

Efter studentereksamen skulle man så finde ud af, hvad man så ville, og familien var jo præget af teknikken, da min far var ingeniør, der var nok en

forventning om, at ingeniøruddannelsen var den vej, man skulle, specielt når man var matematisk student, men da jeg var det første afkom, skulle jeg jo være den der altid lavede protestbevægelsen. Så jeg valgte i stedet at læse økonomi. På det tidspunkt (1974) var man så langt, at man havde fået etableret Aalborg Universitetscenter, så jeg var første årgang, der startede på AUC, som blev etableret på basis af, at man havde en Socialrådgiveruddannelse i Ålborg, man havde forskellige ingeniøruddannelser ved Aalborg Teknikum, og så havde man tre-fire-fem år forinden etableret en afdeling af Handelshøjskolen i København, hvorfra man trak professorerne over for at undervise de studerende i Aalborg, så det blev en integreret del af Aalborg Universitetscenter.

Det var spændende fem år, fordi der jo ikke nødvendigvis var ordentlig struktur på tingene. Og jeg har altid haft svært ved at lade være med at blande mig, så jeg blev ret hurtigt aktiv i forskellige fakultetsstudienævn. Så blev der også organiseret en studenterorganisation og den var meget præget af, at det her jo var et universitetscenter, som fulgte efter Roskilde Universitetscenter (RUC).

MEN I AALBORG VAR DET IKKE VILDT SOM I ROSKILDE?

Nej, overhovedet ikke, og det blev det heller aldrig, men vi havde jo Frank Aen og andre at slå med på det tidspunkt, så vi var nogle stykker, som valgte at etablere det vi kaldte 'Erhvervsøkonomiske Studenter' som modvægt til Studenterrådet. Det var en spændende tid, som resulterede i, at jeg – efter at have taget min HA-uddannelse – de første tre år – læste videre på cand.merc.-studiet med økonomistyring og strategisk planlægning. Samtidig blev jeg så ansat på universitetet som timelærer til at undervise på andet år af økonomiuddannelsen og valgte så samtidig at melde mig til at læse på HD-studiet om aftenen og læste det, som dengang hed Afsætningsøkonomi. Så jeg stod jo i den situation, at – for det første havde jeg været med til at skrive min egen studieordning på dagstudiet, og for det andet var jeg så være studenterrepræsentant i kontaktudvalget ud til erhvervslivet. Jeg sad også i bestyrelsen for 'Foreningen af danske Civiløkonomer.'

FAMILIE- OG ARBEJDSLIV BEGYNDER

HVAD VAR DIN FORESTILLING PÅ DET HER TIDSPUNKT OM, HVAD DET HER SKULLE FØRE TIL?

Min klare forestilling var, at jeg ville ud og være økonomichef, for jeg ville ud at være direktør, inden jeg var 30. Det var ambitionen.

Så da jeg stod, efter at de fem år var færdige, havde jeg fået job ved det, der på det tidspunkt hed 'Asea', fordi Asea havde købt de gamle Thrige-Titan-fabrikker, og der havde jeg så knap et par år, hvor jeg var med til at få integreret Asea-systemer i den lidt mere teoretiske Thrige-Titan-virksomhed efter Steen Danø. Jeg var blevet ansat som det der hed 'Sektorøkonom' med primært ansvar for den interne økonomi på én af fabrikkerne, og efter ca. halvandet år, så søgte man en økonomichef til Asea Danmark. Det job tillod jeg mig at søge – og var også med i slutrunden mellem de sidste to. Man valgte – set bakspejlets klare lys – helt naturligt én, som havde mere erfaring på skulderen, end jeg havde. Jeg var nu i den situation, at jeg indtil nu havde arbejdet med den interne ledelse. Nu ville jeg gerne over at røre lidt ved den eksterne, og det betød så, at jeg faktisk havde sagt mit job op og kastet mig ud i den rådgivende ingeniør- og landinspektørbranche med henblik på, at der var det den eksterne del, jeg skulle tage mig af. Det resulterede ret hurtigt i, at jeg blev noget bredere involveret i den daglige forretning og i projekter. Og det betød så, at jeg blev tovholder for at udvikle et forretningskoncept med henblik på at føre naturgassen op igennem Jylland.

BLOT FOR AT FORSTÅ – ER DU SELVSTÆNDIG NU?

Nej, jeg er ansat i et rådgivende ingeniør- og landinspektørfirma i Aalborg, og det betød så, at vi sammen med et rådgivende ingeniør- og landinspektørfirma nede i Tange besluttede at etablere et separat selskab som skulle fokusere på at løse opgaver i forbindelse med naturgassens vandring op igennem Jylland. Et selskab der hedder Norconsult og som fortsat eksisterer i dag. Der sad jeg så i et par år eller tre, hvor vi kom igennem en proces – der var fire indehavere – vi skulle nok skille ingeniør- og landinspektørdelen ad, og økonomien var måske begyndt at skranke lidt, for der var kommet sådan en lille krise i rådgiverbranchen. Det fik vi løst og delte selskabet. Det havde bare den kedelige konsekvens, at der var ingen af de selskaber, som blev tilbage, som var store nok til at håndtere min position.

SÅ DU HAVDE GJORT DIG SELV OVERFLØDIG?

Jeg gjorde mig selv overflødig på det tidspunkt. Parallelt med det, så havde jeg via mit første job på Asea mødt en pige, Annette, som var sekretær for vores produktionsdirektør, og vi besluttede så at slå pjalterne sammen og flytte sammen i min lejlighed inde i Aalborg, og principielt var det ikke kun en lejlighed, for jeg havde købt en hel ejendom, hvor der så var en ledig lejlighed på fjerde sal, og den rykkede vi ind i. Annette havde en ejerlejlighed inde midt i byen også, og den besluttede vi så efter halvandet års tid, hvor vi så havde fundet ud af, at vi kunne nok holde hinanden ud, at sælge og bytte ud med et sommerhus. Den var lidt vanskelig at sælge, så vi valgte at sætte en annonce i avisen: 'Spændende lejlighed med den og den beliggenhed i Ålborg kan byttes med Sommerhus ved Vestkysten', og så fik vi løst det problem.

Efter et par år inde i byen, hvor jeg havde malet både ejendommens fortrappe og bagtrappe og opgangen et par gange, blev vi enige om, at det måske kunne være formålstjenligt at rykke på landet, så vi valgte at købe en landbrugsejendom oppe mellem Hjallerup og Dronninglund i en lille by der hedder Thorup. Det er jo der, hvor vi skal lidt tilbage til familiegenerne. Det blev så til en ejendom med ca. halvtreds td. land.

DVS. DET MED DYRENE SAD I DIG STADIGVÆK?

Ja, og vi etablerede os deroppe, og havde så været lidt omkring forskelligt dyrehold med lidt får og lidt kalve til opdræt og endte så med nogle araberheste.

Deroppe i Thorup fik vi så vores søn, Daniel, som jo i dag er 31 år. (De bliver jo ældre, det skidt.), og man kan sige, at den tid var en god tid på privatfronten. Vi boede et dejligt sted, fik os ret hurtigt integreret i samfundet i Hjallerup, som er utroligt dynamisk med Hjallerup Marked osv. Og havde nogle fantastiske dagplejeforældre, som boede lige på den anden side. Så når vi begge to jobbede i Aalborg og som sædvanlig kom for sent ud af døren om fredagen, så kunne vi roligt ringe til dem og sige – Jamen, vi bliver lige ti minutter forsinket – Nej, det gør I ikke, lød svaret, for I handler på vejen, så vi skal nok se ordentlig efter ham. Der er ingen grund til, at I skal køre to gange. Så det var egentlig trygge forhold.

Så sker der det jobmæssigt, at som sagt, at jeg skal ud og finde mig nogle nye udfordringer efter delingen af selskabet, og det resulterer så i, at jeg søger et job som økonomichef i en mindre, privatejet emballagevirksomhed i Aalborg, som trænger til et løft og sammen med indehaveren får jeg efterhånden rettet op på forretningen, får den til at blomstre, og efter en tre-fire år – det var jo den gang, man kunne søge Egnsudviklings støtte – så vi fik købt trykmaskiner, vi fik købt en hel masse ting.

KAN MAN SIGE, AT DÉR NÅR DU DET, DU DRØMTE OM, AT BLIVE ØKONOMICHEF I DET PRIVATE?

Ja, og det er jo så efter ca. fire år i erhvervslivet, og jeg er så på det tidspunkt en 28. Vi har så et forløb på et par år, hvor vi får løftet butikken op, og jeg går ind til ejeren og siger 'Nu synes jeg, vi skal tage næste step' og har et forslag til det og egentlig siger til ham – Det vil jeg gerne være med i. Jeg kunne jo godt tænke mig at blive medejer. Det kan vi så ikke blive enige om. Så siger jeg til indehaveren, at så må han være klar over, at jeg vil måske kikke mig om efter nogle andre udfordringer. Det varer så omtrent en måneds tid, så har jeg fundet mig et andet job som managementkonsulent i T. Bak Jensen. Der er jeg så 15-16 måneder, hvorefter jeg bliver kontaktet af en direktør ved De danske Sukkerfabrikker, som havde købt den emballagevirksomhed, jeg havde været ansat i. Jeg fik en opringning på den måde, 'Det er UJ, du kender mig, fordi vi har mødtes i arbejdsgiversammenhæng, og han ville gerne tale med mig, også selv om jeg havde solgt min sjæl til djævelen – det var sådan han opfattede konsulentbranchen. Han ville gerne have, at jeg kom tilbage til emballagevirksomheden.

HVAD MED DEN GAMLE EJER, FOR I VAR JO IKKE HELT ENIGE, DA DU REJSTE?

Nej, den gamle ejer sad jo fortsat som direktør. Så jeg sagde jeg til UJ – Du ved jo godt, at vi skiltes fordi vi ikke var helt enige om den forretningsmæssige udvikling, da jeg gik. Jamen det var han godt klar over, og det var måske også derfor han ringede til mig, om vi så kunne mødes? Det gjorde vi, og dialogen var kort sagt den, at de ikke var tilfredse med de resultater, som den tidligere ejer leverede, og derfor var de nået til den konklusion, at de skulle have fundet en anden løsning. Der var lavet et aftalegrundlag, der gjorde, at der først kunne ske en endelig afklaring ultimo året.

De danske Sukkerfabrikker tilbød mig så: 'Kan du ikke blive ansat nu som salgs- og økonomidirektør med direkte reference til bestyrelsen? Herefter vil der ske en afklaring i forhold til tidligere ejer. Det sagde jeg så ja til, og jeg har efterfølgende sagt til mange af mine gode bekendte. Det må I aldrig gøre. Det er de tre værste måneder i min tid.

VIDSTE DEN TIDLIGERE EJER, HVAD DER VAR PÅ VEJ? HAVDE DE VÆRET ÅBNE OVER FOR HAM?

Nej, det var netop det, de ikke havde. Jeg skulle gå rundt på æggeskaller. Det betød så, at jeg pr. 2. januar blev adm. direktør for forretningen. Samtidig så skete der det, at det blev meddelt, at nu havde man lavet en fusion, som kom til at hedde Danisco, som var De danske Sukkerfabrikker Ingredients og Spritfabrikkerne. Sukker havde jo en masse underaktiviteter. Heriblandt lå jo 50% ejerskab af Colon emballage (bølgepap) og den her lille virksomhed med fleksibel emballage i Aalborg, men samtidig med fusionen købte man så det der hed Raackmanns fabrikker i Horsens, som på det tidspunkt var en butik, der omsatte for ca. 450 mio. kr.

Jeg fik så en tre-fire år i Aalborg, hvor jeg gik og hyggede mig med at få forretningen på ret køl. Jeg overtog en forretning med 40 mio. i omsætning og et underskud på 3 mio. og lavede en forudsætning for at tiltræde, at vi lavede en investeringsplan på ca. 25 mio. i virksomheden. Det troede jeg ikke, de ville sige ja til, men det gjorde de. Det betød så, at jeg efter knap fire år afleverede en virksomhed med knap 100 mio. i omsætning og positivt resultat på 9 mio. Der var så i mellemtiden sket det, at vi havde købt lidt virksomheder op. Vi købte som sagt Raackmanns fabrikker, vi købte Otto Nielsen i Lyngby, vi købte Aarhus Papir, og der var så en lille afdeling også, Unibag oppe i Breum. Samtidig havde man købt ud af Cano Metal Box, deres fleksibel emballage aktivitet med fem fabrikker i Frankrig, to i Spanien og en i Portugal.

Den øverste ledelse i Danisco var nu nået til den konklusion, at det måske kunne være formålstjenligt at lave en koncerndirektion. Der blev jeg så spurgt, om jeg ville være én af de tre direktører i den koncerndirektion. Det sagde jeg ja til, og det indebar, at hovedsædet for den koncerndirektion skulle være i Horsens, og det betød familiemæssigt, at vi så på, at nu måtte vi rykke

teltpælene op, og da gik vores søn, apropos mit eget skifte omkring midten af fjerde klasse, i fjerde klasse på det tidspunkt. Vi havde en familiemæssig drøftelse om, hvad vi nu skulle gøre, om vi fortsat skulle på landet eller om vi skulle finde et parcelhus, ligesom 98 ud af 100 gør i den situation. For ligesom at få en afklaring af det var vi rundt og se på forskellige ting. Vi var rundt at kikke på villaer i den pæne ende af Horsens.

HAVDE I NOGET MED SCHOUW-GRUPPEN AT GØRE I HORSENS?

Nej, ikke andet – vores felt var jo primært fleksibel emballage, altså fødevareremballage. Vores kunder var jo Arla Foods, Danish Crown, og konfekturvirksomheder, Haribo og Perelli, og hvad de hed alle sammen – men vi havde jo noget dialog med dem, fordi de lavede Arla Foods mælkekarton og var de største leverandører til Arla Food, så en gang imellem, når der skulle bøjes arm om salgs- og indkøbsbetingelser, så rottede vi os sammen.

Jeg sagde ja til jobbet, og der var så i princippet en administrerende direktør, en økonomidirektør, og så fik jeg jobbet som forretningsudviklingsdirektør, herunder ansvaret for IT og en række andre områder.

DET VAR IKKE PÅ TALE AT SENDE DIG UD AF LANDET?

Nej, det var jeg jo alligevel, fordi jeg var med rundt og rejste hele tiden.

Vi valgte så, efter at vi havde kikket lidt, så havde vi en aften, hvor vi derhjemme sad og snakkede om, hvad vi ville. Personligt ville jeg gerne på landet, fordi jeg har behov for at koble af ved at bruge min krop fysisk og røre mig og gøre nogle ting og bruge mine hænder.

ET RYK MOD AARHUS OG MERE NATUR

SÅ PARCELHUSKVARTERET FRISTEDE IKKE?

Nej, det fristede ikke. Så fik man en melding fra sådan en ung mand, midt i fjerde klasse, der lød – 'Hør nu her. Jeg vil ikke bo i et parcelhuskvarter. Der kan

man jo ikke engang sparke til en fodbold uden at smadre ruder. Men jeg vil meget gerne tættere på min skole og min idræt, så jeg ikke er afhængig af, at I altid skal køre mig'. Det resulterede så i, at vi begyndte at researche lidt i noget bopæl og satte en passer i Horsens og lavede en cirkel med ca. 30-35 km radius. Og sagde – Inden for det område skal vi finde et eller andet.

Det endte så med, at vi fandt et sted, som ligger lidt uden for Hørning, og det er dér, vi bor i dag, i Jeksendalen, hvor vi har en ejendom. Nu skulle vi flytte fra Vendsyssel og hened, så var prisstrukturen lidt anderledes, så det blev til 'mine 25 td. land' i stedet for 50 td. land. Det er en ejendom, som er en historisk, gammel vandmølle, fredet.

HELT NEDE I BUNDEN DÉR?

Ja, Bodil Mølle.

JEG TROR JEG KENDER STEDET FRA DA JEG VAR SPEJDER, HVOR VI CYKLEDE UD TIL EN HYTTE I DET OMRÅDE.

Ja, der ligger tre spejderhytter derude.

JEG HUSKER DEN STEJLE NEDKØRSEL TIL BUNDEN AF JEKSENDALEN, HVOR DER VAR NOGLE DAMBRUG.

Ja, da vi købte det, der tilbage i 1996, der var der stadigvæk mange dambrug, og naboen havde faktisk dambrug. Og det her sted var sådan, at jeg havde en kollega, der var salgsdirektør på Aarhus Papir, som bor i Hørning. Det gør han stadigvæk. Så da han hørte, at vi havde købt det her sted, så sagde han – 'Nejj – det er godt nok noget skrammel'. Så sagde jeg – 'Næh, for du kan se alt, som ikke er i orden'. Dem der havde haft stedet, havde drevet entreprenørforretning fra stedet, så der var nogle forholdsvis nye udhuse og bygninger, men der var ikke noget der var færdiggjort: Træværket var ikke malet. Murene var godt nok pudsede, men de var ikke hvidtede, og stuehuset var blevet brugt til folkerum for medarbejderne, og en 1. sal, som var blevet lejet ud med tre værelser og et interimistisk gæstekøkken. Men et fantastisk lækkert gammelt hus med en historie tilbage til 1549, og alt, som vi havde set på, fx køkken og badeværelse, dér stod vi alligevel og sagde – 'Ud med det'.

DET PASSEDE DIG VEL I VIRKELIGHEDEN GODT MED ET RIGTIGT HÅNDVÆRKERTILBUD?

Det passede fint. Ekstremt perfekt beliggenhed, fem minutter til motorvejen og alligevel fuldstændig fredeligt. To en halv km. op til Hørning centrum, så det passede junior med cyklen.

DET VAR GODT NOK LODRET OP?

Ja, men det var til gengæld lodret ned, når han skulle hjem, hvilket jo ofte medførte det, at min daværende hustru, Annette, og jeg, når vi skulle på arbejde, så var det noget med – 'Kan du ikke lige smide cyklen op på anhængertrækket og køre mig i skole, så skal jeg nok cykle hjem', for hjem, det var nedad bakke hele vejen.

Vi fik stedet indrettet og havde taget vores araberheste med, så de kom til at gå dér. Der var plads til det, der var udhusene. Vi har et udhus med dobbeltgarage og en lejlighed på 60 m² i dag, som er opvarmet, selvfølgelig, og så har vi vel ca. 600 m² udhuse derudover.

DET MED HESTEAVL, VAR DET NOGET, DU LÆRTE DIG SELV?

Det var jo sådan i kraft af, at vi boede på landet, og at mine forældre også interesserede sig for dyrehold, så var det meget naturligt. Det var op på ryggen af dem. Så tog vi en tur på dem, og det betød jo også, at da lillebror og lillesøster kom til, i hvert fald lillesøster syntes jo også at det var lidt sjovt.

Og det betyder jo, at hun bor jo i dag med sin mand og sine børn oppe i Pandrup, også på et sted med en 4-5 td. land til.

LUFTFORANDRING I ARBEJDSLIVET

På arbejdet havde jeg samlet set en 11-12 år i Danisco, hvor jeg plejer at sige, at vi lavede en rejse, hvor jeg startede med at være direktør for den første virksomhed, der blev købt ind, med 40 mio. i omsætning, og i 2001 solgte vi hele skramlet til den australske emballagekoncern Amcor, og da omsatte vi for 4,5 milliard. Det var nogle år, som var rigtig spændende. Da vi opkøbte fabrikkerne i

Frankrig, da havde jeg et par år, hvor jeg havde 150 rejsedage. Det var sådan noget med at sidde søndag aften fra Billund og lande i Billund fredag kl 21, men det var spændende og sjovt og lærerigt og udviklende.

SPROGET OG ALT DET, KUNNE DU GODT DET?

Ja, koncernsproget var jo engelsk, og jeg havde jo engelsk og fransk fra gymnasiet. Og så havde vi tyske leverandører af trykkermaskiner, så jeg måtte lære lidt tysk også. Men det var spændende, og det var sjovt. Én af de eneste ting, jeg fortryder er, at jeg indimellem forsømte at være lidt mere sammen med junior, når han skulle et eller andet, men han faldt godt til i Hørning og fik nogle ekstremt gode klassekammerater, og det sammenhold, de gutter har fra den tid, har de formået at holde sammen på, og senest her i foråret, hvor min søn og svigerdatter blev gift, jamen, jeg tror, at 90 % af dem, han havde gået i klasse med, de var der stadig, og 60-70% af dem bor stadigvæk i Hørning og omegn.

Da vi solgte butikken i 2001, besluttede jeg ... Det faldt jo så tilfældigvis sammen med, at der var én, som smed to flyvere ind i World Trade Center ... Jeg forlod Amcor, og havde en aftale om at fratræde ved udgangen af september måned og havde aftalt med min hustru at vi skulle tage en fjorten dage/tre uger, som der ikke stod arbejde på, så vi havde faktisk bestilt en tur til New York i oktober måned. Det er første gang, jeg er landet i en amerikansk lufthavn og stort set haft den for mig selv. Ikke stået i kø i paskontrollen eller noget som helst.

Så vi tog altså af sted alle tre alligevel og havde egentlig bestilt et hotel nede i 5.-6. gade, men fik så en opringning om, at dér kunne vi desværre ikke bo. Det var spærret af, og det blev stadigvæk brugt til redningspersonale, så vi rykkede til et hotel oppe omkring 72. Gade. Amerikanere er jo gennemgående gæstfrie, men den måde, vi blev modtaget på, da vi kom derover – det var helt fantastisk. En lille historie om det er, at vi en aften havde sagt nede i receptionen, om de kunne anbefale en rigtig god restaurant, hvor man kunne hygge sig, have det rart og få noget rigtig lækkert mad. Det fik vi så anvist, det var nogle gader derfra, og vi valgte at gå derhen. Det var så ned ad nogle trapper, og døren var selvfølgelig låst. Man skulle lige banke på, og så kom der én ud og spurgte, om man havde reserveret. Vi bliver placeret ved bordet. Der sætter sig så et par ved

siden af, et amerikansk par, og vi sidder sådan og taler, så afbryder manden lige pludselig og siger, 'Undskyld, er I ikke danskere?' Jo, det var vi da. Jah, men fordi, han var tandlæge, og hans kone var skuespillerinde. De var glade for at høre, at vi var kommet dér som danskere, fordi de havde haft bryllup, og haft stort besvær, fordi deres gæster ikke lige turde flyve ind til New York. Så kom vi naturligvis til at snakke sammen, og så siger han, at han lige har været i København til en tandlægekonference, og der mødte jeg en spændende tandlæge fra Aalborg, så siger jeg, 'Ham kender jeg godt, ham er jeg gammel Round Tabler sammen med. Så at sidde midt i New York og komme så tæt på hinanden, det var spændende.

Jeg havde i kraft af min tidligere tilværelse i konsulentbranchen stadigvæk en række kontakter, og jeg havde allerede i foråret, hvor jeg vidste, at vi var tæt på at blive solgt, sendt følere ud og sagt, at afhængigt af, hvordan det her udvikler sig ... For Amcor omsatte på det her tidspunkt for 2,5 milliard i Europa, men et tocifret milliardbeløb samlet set i Australien. Samtidig kørte det med Åkerlund & Rausing i Sverige, som omsatte for 1,8 milliard og så os med 4,5 milliard. Og det var klart, at i det billede var vi jo storebror, og lillebror havde jo ikke lyst til at sætte for mange fra storebror ind i den øverste ledelse. Det blev så til, at det primært var folk fra Åkerlund & Rausing der blev udpeget til de ledende positioner i Skandinavien.

Selv havde jeg en kontrakt, hvor jeg havde sikret mig en rimelig klausul, hvis jeg blev i processen, så vi blev enige om, at jeg skulle forlade butikken ultimo september måned, når jeg havde deltaget i de første integrationsting.

Da vi så kom tilbage fra New York, vores tre ugers ferie, så begyndte jeg sådan at researche på mulighederne jobmæssigt, og man kan sige, at når man kommer med et udgangspunkt at have siddet i en direktion med 4,5 milliard, så er der ikke så mange jobs i Danmark.

CJ: DE HAR SYNTES, AT DU VAR OVERKVALIFICERET, LIGEGYLDIG HVAD?

Ja, så jeg besluttede i december måned 2001 at starte for mig selv.

CJ: VAR DET EN DEL AF DE FAMILIERÅDSLAGNINGER UNDER DEN TIME-OUT I NEW YORK?

Ja, det var det jo lidt også. Ikke blot med at sige 'tør vi det?', men også 'er vi parat til at tage en tur til udlandet?' Fordi da vi boede oppe i Nordjylland og kunne se, at det job der var deroppe, ikke kunne være mit job i fremtiden, så talte vi om prioriteterne. Prioriteten var i første omgang at forsøge at finde noget i samme område, så vi kunne blive boende. Anden prioritet var at finde noget på Jylland/Fyn, tredje prioritet var udlandet, og for fjerde og sidste prioritet var København. Det resulterede så i, at jeg i 2001 besluttede mig til at starte for mig selv.

Jeg havde det udgangspunkt, at jeg i mit forløb, helt tilbage fra Ålborgtiden, havde været tilknyttet AUC som ekstern lektor og i en hel del år på cand.merc. aud-studiet (som sigter mod revision), så der var stort set ingen revisor fra Skagen til Hobro, som jeg ikke kendte.

CJ: HAVDE DU OGSÅ VÆRET CENSOR VED AUC?

Ja. I forhold til mit Danisco-job havde jeg i forvejen fået lov til at have tre bestyrelsesposter, så jeg havde en platform at arbejde videre fra, og jeg havde en livline med min kontrakt, så jeg sagde – Nu starter du op med det udgangspunkt, at du gerne vil ind og være en aktiv deltager i bestyrelsesarbejdet i mindre og mellemstore virksomheder, og det lykkedes, må man sige.

SYGDOMMEN

CJ: JEG HAR SET PÅ LINKEDIN, AT DU HAR MANGE BESTYRELSESPOSTER I PRODUKTIONSVIRKSOMHEDER I DAG?

Ja, i dag, ja. Det er så egentlig det, jeg lever af i dag. Det er spændende. Det er sjovt. Det er udfordrende. Der falder nogen fra, og der kommer nogen til. Jeg har en god, spændende, blandet palette.

Og familiemæssigt sker der så det, at min hustru i 2010 pludseligt bliver alvorligt syg. Det sker ved årsskiftet mellem 10 og 11, hvor hun efter nytårsaften

kommer og siger – 'Jeg har det sgu lidt skidt, og jeg kan ikke synke osv. Så der er jo med det samme afgang til lægen, og der bliver taget nogle blodprøver, og så ringer lægen og siger 'Det er vist ikke så godt, det her, så vi skulle nok have en snak.

CJ: EN JYSK MÅDE AT SIGE DET PÅ?

Ja. Det resulterede så i, at vi blev sendt ind på hospitalet, og der blev taget nogle prøver. Man konstaterede, at der var en kræftsvulst i spiserøret.

CJ: DET LYDER GRIMT.

Der skulle så laves nogle tests på, hvor slem prognosen var. Det blev til, at vi blev kaldt ind, og så sidder der så en kræftoverlæge over for os. Vi havde så lige nogle udfordringer i starten med, at vi fik nogle tider givet på, hvornår vi så kunne få svar på de her prøver. Så var jeg nødt til lige at hive en sundhedsforsikring frem og sige – 'Vi har sådan én her' Så sidder den her overlæge med et skævt smil og siger, 'Jahh, nu kan jeg jo så tage stilling til, hvilken dyng, jeg lægger jer i, for uanset om det er på sundhedsforsikringen eller herovre i det offentlige system, så er det mig, som skal kikke på jer. Så vi fik tingene igennem, en hurtig udredning, på 14 dage, men 14 dage er lang tid, når man ved, at det sikkert ikke er ret godt. Vi havde så endelig det møde med overlægen i Aarhus. Vi kikker så på overlægen og siger 'Nu skal vi lige være enige om, at der er ingen af os der ønsker en lang søforklaring. Tal lige ud af posen, så vi forholder os til fakta'.

CJ: HAVDE DIN KONE DET OGSÅ SÅDAN?

Ja – jeg vil sige, at hvis vi ikke havde det sådan begge to, så kunne vi ikke bo sammen. Vi får så at vide, at – 'ja, det er uheldeligt – vi kan ikke gøre noget ved det. Vi kan lave noget livsforlængelse, men I har maks. 6-9 måneder'.

Der var så en kemokur og nogle forskellige behandlinger i det her forløb. Vi kikkede så på hinanden og sagde, 'Vi kan i hvert fald sige, at vi har ikke skubbet noget foran os og sagt, at det her skal vi gøre, når vi engang får god tid.'

CJ: DET ER FLOT AT KUNNE SIGE DET.

Vi har altid gjort det, vi har haft lyst til, og vi har også kunnet bruge det job, jeg har haft på den måde – da min kone har haft halvtidsjob med en vis fleksibilitet i. Så vi kunne sige, at hvis jeg nu skulle til bestyrelsesmøde i Oslo på vores salgskontor deroppe, så kunne vi måske lave en aftale med en af vores sælgere om, at vi lige skulle besøge én af vores store kunder i Trondhjem og et par stykker i Oslo. Det her er måske en torsdag-fredag, så laver vi en torsdag-fredag-lørdag-søndag, og så tager I med til Norge, og så laver vi en udflugt ud af det'. Og det har vi principielt gjort – altid – så vi havde ikke de store behov ...

CJ: DET HJALP JER NU?

Ja, og vi havde det fint med, at vi havde et sommerhus ved Vestkysten og vores lille perle her i Østjylland.

CJ: MEN I MÅ OGSÅ HAVE VÆRET LIDT I CHOK?

Ja, selvfølgelig, det kan jo ikke undgås, man skal lige pludselig face nogle realiteter, som man ikke troede gjaldt én selv, men alle de andre.

Vi valgte så at sige, at vi ville have det bedste ud af den tid, vi havde tilbage sammen. Det følte vi begge to, at vi fik. Mht. tidsrummet, kom prognosen til at passe meget præcist. Min kone døde på min fødselsdag, d. 16. september.

CJ: HVAD MED JERES SØN MIDT I ALT DET DÉR?

Ja, han må jo have arvet nogle gener, så han er lige så ... Det er synd, og det er træls, og det er ærgerligt, men når det ikke kan være anderledes, så ...

Min egen måde at komme igennem sådan nogen ting på, det er arbejde. Så der blev pludselig installeret nyt køkken i lejligheden og sådan noget, efter min kone døde.

Så sker der det nogle måneder efter, at der kommer et par piger ridende forbi og spørger, om de må ride i skoven. Vi har ca. 8-9 td. land skov. Det måtte de selvfølgelig gerne, og vi snakker lidt sammen, og jeg kan godt se, at den ene kender jeg lidt mere end den anden – vi får os sådan præsenteret. Den ene var

så en datter af nogen, der bor lidt længere væk, og det her var så en veninde, hun havde fra sin fælles interesse omkring heste. Og hun boede så tilfældigvis til leje oppe hos dem og var lige flyttet ind, men kom egentlig fra Thy, men havde boet meget omkring Aalborg. Det resulterede i, at vi snakkede lidt sammen og så videre, og så resulterede det i, at hun i forbindelse med Mortensaften ringede ned og spurgte, om jeg ikke havde lyst til at komme op og spise and oppe hos dem, og da jeg nu kendte dem, hun boede til leje ved, så troede jeg jo, at det var dem, der havde opfordret hende til at ringe ned til mig...

CJ: MEN DET VAR HENDE SELV?

Det var hende selv. Hun havde faktisk fødselsdag på Mortensaften, så jeg fik klumret mig af sted, fuldstændig clumsy med to flasker rødvin til dem der ejer huset.

CJ: DU HAVDE GLEMT, HVORDAN MAN GJORDE?

Ja, fuldstændig. Og dem, hun bor til leje ved, var sådan nogen, hvor dåbsattesten ...

Men det resulterer jo så i, at da værtsparret valgte at gå i seng sammen med hønsene, så blev vi siddende og snakkede videre og fandt ud af, at vi havde en række fælles bekendte fra det nordjyske. Jeg havde jo konstateret, at hun var hestepige, så jeg fik også lige et kursus i heste – hun har så arbejdet en tre år i Sverige, også med hestesporten, og i den forbindelse skulle hun tjene nogle ekstra penge. I den forbindelse hjalp hun til på en gourmetrestaurant, så hun var lidt fanatisk med italiensk rødvin, og i kraft af min tid i Frankrig, så var jeg måske lidt franskpræget, så det gav jo lidt ekstra dialog. Hun serverede en ganske udmærket italiensk rødvin til anden. Det endte jo så med, at hun spurgte – for hun havde jo set, at jeg havde nogle fornuftige staldforhold, – om hun måske kunne få lov til at benytte mine stalde til sine heste. Så jeg var jo så nødt til at give hende en geninvitation, og der skulle vi selvfølgelig teste lidt fransk rødvin.

Det blev til, at vi oftere og oftere stak hovederne sammen og fandt ud af at dele aftensmaden og gøre forskellige ting og sager, og Lillian, som hun hedder, er

noget yngre end mig, så der var forskellige overvejelser i den forbindelse, om det nu var fornuftigt eller ikke fornuftigt osv.

CJ: VAR DER REAKTIONER I FAMILIEN, SOM SKULLE OVERVINDES?

Der var ikke ... Vi snakkede lidt om det og havde så blandt andet den udfordring, at min søn på det tidspunkt var udstationeret for Siemens i USA, og Annette, min første kone, havde så en datter fra før, vi mødte hinanden, som selvfølgelig er kommet i huset og blevet betragtet som en del af huset. Så vi blev enige om, at det vigtigste for os – Vi var egentlig enige om, at skidt med resten af omverdenen, det må være dem, der har det største problem, men for os var det vigtigt, at vores bagland – for Lillian var det en lillesøster og lillebror og for mig var det sønnen og min bonusdatter.

Vi besluttede så at indkalde til en lille julefrokost, efter min søn var kommet hjem fra USA –

CJ: VAR HAN INFORMERET OM UDVIKLINGEN?

Han vidste godt, at faderen havde skejdet ud (latter). Vi havde en rigtig god aften, hvor junior på et tidspunkt trak mig til side og sagde, 'Det skal du fandeme gøre'. Så vi besluttede inden for et eller andet tidsrum at slå pjalterne sammen, og Lillian flyttede ind nede hos mig, og vi bor så sammen i dag ved mig på sjette år.

LIVET MED JYDSK VÆDELØBSBANE

Det medførte så, at jeg blev lidt involveret i travsporten, fordi Lillian er inkarneret travpige, og hun kom jo slæbende med fire heste, – det betød, at jeg blev lidt involveret i Jydske Væddeløbsbane, og da jeg åbenbart har et eller andet gen der gør, at jeg har svært ved at holde min mund rettidigt, så foreslog nogen, at jeg trådte ind i Travklubben her på Jydske Væddeløbsbane, det kostede jo så et eller andet kontingent, men det måtte jeg jo lære at leve med. Jeg blev så næstformand i Travklubben, og det betød så, at jeg tilbage i 2015 begyndte at interessere mig lidt mere for, hvad der foregik på denne her bane

og begyndte at blande mig lidt i det, fordi jeg syntes, at man forvaltede tingene lidt dårligt og i alt for høj grad ikke fokuserede på, at der var en verden udenfor, og den verden skulle vi have involveret i Jydsk Væddeløbsbane og i hestesporten, fordi vi er en kulturvirksomhed, vi er en attraktion og skal sælge oplevelser til dem uden for sporten. Selvfølgelig Skal vi først sørge for, at dem der dyrker sporten, får nogle fornuftige betingelser at gøre det på.

Det betød så, at jeg i 14-15 begyndte at blande mig i, hvad der kom ind af penge, tog mig af nogle sponsorer og så videre. Det blev så til, at man i 2015 besluttede sig til at spørge mig, om jeg ikke havde lyst til at tiltræde som formand for Jydsk Væddeløbsbane.

CJ: DU HAR SAMTIDIG EN DIREKTØR UNDER DIG, IKKE?

Jo, men på det tidspunkt var der ingen direktør på JV, fordi man på det tidspunkt havde været igennem en turbulent periode, som egentlig startede helt tilbage i 07, hvor man havde en gasekspllosion herude.

CJ: VAR DET HENNE UNDER TRIBUNEN?

Ja, det var i restaurationen, og der havde man så været igennem en proces, hvor man jo skulle have genopført det her, og desværre valgte man at gøre det – hvis du spørger mig – på en ikke hensigtsmæssig måde, fordi man ønsker selv at stå som bygherre og hovedentreprenør. Da man så var færdig, fik man en konflikt med forsikringssselskabet, fordi selskabet mente, at man havde brugt nogle millioner for meget i forhold til hvad de mente, at det kunne opføres til. Man havde en fuld nyværdiforsikring på det, men der blev en manko på flere millioner. Man måtte så optage nogle kreditforeningslån i de her bygninger, som ligger på lejet grund. Man måtte desuden lave nogle aftaler med det, der hedder Hestesportens Finansieringsfond om at få et lån.

CJ: HVOR LÆNGE LØBER LEJEAFTALEN MED KOMMUNEN?

Til udgangen af 2029.

CJ: SÅ DET ER SELVFLØGELIG ET USIKKERT FUNDAMENT.

Ja. Men jeg sagde alligevel ja til udfordringen – på trods af, at man stort set ikke havde tjent nogen penge siden 2009. Man havde i den periode akkumuleret et

samlet underskud på den forkerte side af en million kr. Så man var presset likviditetsmæssigt. Banken ville ikke være med mere, og der var flere ting, som ikke fungerede. Heldigvis havde den daværende bestyrelse valgt, at man ikke længere ville drive restaurationen selv, og man havde i oktober måned året før indgået en aftale med en forpagter, som er ham der er der i dag. På den måde havde man fået lukket ét af hullerne i forhold til underskuddet. Et af de andre huller var nok, at man havde forsømt at pleje sponsorer og andre interessenter på banen, og det var mit udgangspunkt at sige, at det skal vi gøre noget med ved. Vi skal gøre Jydsk Væddeløbsbane synlig i bybilledet. Vi skal være en del af den oplevelses-industri, man kan tilbyde.

CJ: I GIK OGSÅ OVER I KONCERTER OG EVENTS, IKKE?

Jo, vi startede så småt med at engagere os i forbindelse med Dronningens 75-års fødselsdag, hvor vi fik Gardehusarerne herud med en opvisning, som trak folk herud, og fik fortalt nogle historier i avisen. Det resulterede i, at vi igennem nogle rigtig gode forbindelser her på banen – at vi fik en god relation til Kongehuset.

CJ: JA, DET ER JO OGSÅ GENBOEN?

Ja, så vi fik muligheden for at lave en Prins Henriks Cup, som vi afvikler hvert år i påsken. Det giver jo lidt presseomtale. Det har vi gjort to gange nu. Sidste år sikrede vi noget ekstra god mad ved at lave en aftale med Wassim fra Michelin-restauranten Frederikshøj Kro om, at han serverede maden.

CJ: DET ER JO OGSÅ EN DEL AF NÆROMRÅDET.

Også på andre måder forsøger vi at gøre os synlige i bybilledet. Vi lavede en aftale med EventAarhus om, at de sponsorerer os, og kan bruge os i forbindelse med forskellige aktiviteter som Classic Car, DHL-stafetten. Udover det har vi lavet en aftale med dem omkring afvikling af koncerter. Vi har afviklet to halvfemserkoncerter og en Justin Bieber-koncert.

CJ: VIL DU SIGE, AT VÆDDELØBSBANEN TIDLIGERE I FOR HØJ GRAD HAR VENDT RYGGEN TIL AARHUS?

Man kan sige af sporten har været kendetegnet ved, at man har haft nok i sig selv. Det har været en meget lukket sport, hvor det har været svært at komme

ind, hvis du ikke var meget hesteinteresseret. Min indstilling til det har været at sige – Jamen, det her er jo en oplevelsesindustri. Det skal lukkes op. Vi skal have folk ind og give dem en god oplevelse. Vi har faciliteterne til at lave hvad som helst. Eksempelvis sidder jeg som bestyrelsesformand i noget, som hedder 'Mariendal Elteknik'. Der har vi købt Haugsted El, inde midt i Aarhus, samt et par mindre forretninger. Da vi så skulle integrere det hele, så kikkede jeg på direktørerne og sagde, 'Vi skal lave et eller andet'. Så samlede vi hele flokken en fredag til frokost med en sandwich i restauranten, og så havde i arrangeret, at de skulle ud og køre Roadcar, de skulle ud at køre hestevæddeløb – vi har nogle vogne med to sæder på, så sætter du den drevne kusk bagest og den urutinerede foran.

CJ: SOM TOSÆDEDE JAGERFLY MED INSTRUKTØREN BAGEST.

Ja, vi havde fem heste, og de skulle ud at have mudder i hovedet, og vi havde engangsdragter. Vi havde speaker på. Vi havde musik. Herudover skulle de køre Mountain Bike nede på banen, og så skulle de løbe. Vi kårede så vinderen over højttaleren med musik og hele balladen. Selvfølgelig indledte vi med, at direktøren fik en time til at fortælle, hvad det egentlig er, vi vil med det her. Vi sluttede så af med en kop øl osv. Vi har senere haft andre på samme måde. Vi har haft et advokatfirma nede, en Rotary-klub, som holder til herovre. Vi har nu ansat, Flemming Sund som direktør. Han er jo kendt i byen i og med han var en ekstremt aktiv bordtennis-spiller og er kendt i bybilledet.

CJ: HAR DU MÆRKET MODSTAND MOD DENNE STRATEGI MED AT ÅBNE OP I DE TRADITIONELLE HESTESPORTSKREDSE, SOM MÅSKE VAR BEDRE TILPAS MED AT HAVE DET FOR SIG SELV?

Man kan sige, der kommer jo altid nogle udfordringer, når man skal arrangere en koncert og er nødt til at sige, at nu bliver I lige begrænset i hvornår I kan træne. Jeg går positivt rundt og siger, at den her sport er enormt forkælet. Det er den eneste sportsgren, hvor du som aktiv har adgang til et anlæg 24/7 360 dage om året. I alle andre sportsgrene får du en slot-tid. Du kan spille badminton eller have fodboldtræning hver tirsdag og torsdag. Det skal sporten vænne sig til, men generelt er der stor forståelse og accept af at tingene skal gøres anderledes nu.

I samme forbindelse forsøger vi at engagere medlemmer af byrådet og gøre det mere attraktivt at se på det her område, også i forhold til, at vi gerne vil have en forlængelse af lejeaftalen.

CJ: DET ER JO OGSÅ DEN MEST ATTRAKTIVE DEL AF AARHUS – I LIGGER HØJT – I HAR BUGTEN OG DET HELE.

Ja, det kan godt være, at vi har drøftet, at vi gerne vil have en multiarena, i Aarhus. Der siger jeg – 'Glem det nu, fordi med det antal arenaer, der allerede er etableret i Danmark, så er der overkapacitet på området'. Det vil kun være en ren underskudsforretning. Jeg har i stedet sagt – 'Her har vi et multiaktivitetsområde, fordi vi har Bugten med vandet. Vi har Cykelbanen. Vi har Skoven til løb, Mountain Bike, ridning, gåture og alt muligt. Du har et fodboldstadion. Du har en gruppe, som vil renovere en lækker, god hal, som hedder Marselisborghallen.

Jeg har så sent som her i lørdags brugt den til et virksomhedsarrangement med 150 deltagere som afslutning på et sundhedsprojekt, hvor vi kørte tests af folk og lavede lidt underholdning – og selvfølgelig sluttede af med lidt god julemad. Det var en af de virksomheder, jeg sidder i bestyrelsen i, som har en afdeling i Aarhus også.

CJ: MEN DET BETYDER VEL, AT DU HAR LØBENDE KONTAKT MED AARHUS STADION OG DE ANDRE? DET BLIVER DU VEL NØDT TIL AT HAVE?

Vi har jo nogle dialoger, og vi prøver måske også at have en dialog med de mennesker, som måske har lidt i indflydelse i Aarhus.

Vi har f.eks. et projekt, som vi har præsenteret for Byrådet, nu her, omkring et heste-eksperimentarium, bygget i vores gamle tribunehal, en attraktion, som kan tiltrække et sted mellem 150. og 200.000.

CJ: HVAD ER ET HESTE-EKSPERIMENTARIUM?

Sammenlign med eksperimentariet i København. Det her så baseret på heste, hvor du så bruger de moderne medier. Dvs. du kan komme ud og prøve at sko at hest – uden at du skor hesten. Og alle de andre aktiviteter, du kan putte ind. Du kan sætte dig op og prøve en galophest – uden at det er en galophest, og

have en skærm foran. Du kan køre travløb med en skærm foran, ligesom man kan med racerbiler og alt muligt andet.

Vi har altså præsenteret det her eksperimentarium for Byrådet. Vi har også haft en dialog med Salling-fondene, som ser meget positivt på projektet. Projektet kan køre rundt i sig selv i daglig drift, faktisk med et pænt overskud, så der er råderum til at skifte attraktioner ud og køre særudstillinger og særpræsentationer. Vi har positive tilkendegivelser på halvdelen af investeringen up-front fra Salling-fondene. Alt sammen selvfølgelig under forudsætning af, at vi får forlænget lejeaftalen. Derfor har brugt noget tid her op til Byrådsvalget på at præsentere det her for de enkelte grupper i Byrådet.

Vi vil desuden komme med vores bidrag og input i forhold til den beslutning, der er truffet i Byrådet i Aarhus om at afsætte nogle millioner til at se på, hvad man vil med det her område og forholde sig til de udspil der er kommet fra AGF, og særligt Jacob Nielsen. Vi har nogle andre tanker, og dem vil vi så præsentere for den arbejdsgruppe, der bliver nedsat.

Er der nogen i Byrådet, der simpelthen vil gå efter pengene og sige, at her er de mest attraktive grunde i den her by?

Der er ingen tvivl om, at de Konservative nok vil gå efter at bruge noget af det her areal til udstykning og dermed finde nogle penge til f.eks. AGF. Der er nogle, som går med nogle andre tanker. Vi skal så prøve at påvirke dem, så vi, efter min opfattelse, får skabt en helhedsløsning. Jeg mener, at Aarhus efterhånden er så stor en by, at man har behov for at opretholde et friområde som det her med Slottet, den fredede skov etc. Her har vi en mulighed for at skabe nogle arealer, hvor folk kan dyrke deres fritidsinteresser, og vi kan kombinere det hele. Så må vi så se, hvordan man vil forholde sig til det fra Byrådets side. Her er det klart, at vi mener med det strategiske element, som er et hesteeksperimentarium med et besøgstal mellem 150.000 og 200.000 mennesker, kan yde et væsentlig bidrag til at løfte Aarhus som kulturby. Det er der, vi ligesom er nu.

I forhold til den private del er det klart, at mit engagement er bundet op på, at min bedre halvdel og jeg har et vist antal travheste gående derhjemme på gården, så ...

CJ: MÅ JEG SPØRGE OM ET PAR TING NU (JA). NU TALER VI OM AARHUS OG BYRÅDET OG GRUPPERNE DÉR. DA DU STARTEDE I NORDJYLLAND OG EFTERHÅNDEN BEVÆGEDE DIG NEDAD I JYLLAND OG HAVDE EN PRIORITERINGSLISTE, HVOR KØBENHAVN KOM NEDERST, HVORDAN SÅ DU PÅ AARHUS DENGANG?

Jeg så på Aarhus, som en lidt større by end Aalborg, og knap så provinsagtig, men en smuk by, liggende logistikmæssigt dejligt, og vandet og så videre. Det passede jo til det liv, man kom fra med f.eks. Limfjorden. Østjylland har altid været et attraktivt område, synes jeg, fordi det er fortsat skønt naturmæssigt, og så er der én fordel hernede, at der blæser knap så meget, som der gør i Vendsyssel.

CJ: HAR DER IKKE HISTORISK SET VÆRET LIDT JALOUSI MELLEML AALBORG OG AARHUS?

Det synes jeg egentlig ikke. Der har været det, jeg kalder en god ... kappestrid. Og da man fik universitetet i Aalborg, så fik man jo løftet Aalborg lidt ud af ryet som værftsby...

CJ: OG DE STORE RYGENDE SKORSTENE?

Ja, det er klart, at Aarhus altid har været storebror.

AARHUS I FREMTIDEN

CJ: HVORDAN SER DU PÅ AARHUS' MULIGHEDER I FREMTIDEN, NU ER DER KULTURBY I ÅR... AARHUS HAR VEL SÅ HAFT LILLEBRORKOMPLEKSET I FORHOLD TIL KØBENHAVN?

Ja, men her har jeg nok det at sige, at København er Hovedstaden. Erkend den rolle, vi har som landets næststørste by. Vi er rent faktisk den største uddannelsesby i Danmark, og den kraft og Power, der ligger i, at vi er uddannelsesby, også at vi er attraktiv for de virksomheder, som har brug for velkvalificeret, intelligent arbejdskraft og i den verden med den teknologiudvikling, vi arbejder med, så er det dér, tingene samles. Så derfor

betrakter jeg Aarhus som en by, der har ekstremt gode muligheder, hvis man forvalter dem fornuftigt.

CJ: HVORDAN SER DU GENERELT PÅ UDVIKLINGEN I AARHUS OVER DE SIDSTE 10-20 ÅR?

Hvis jeg kikker på det som by, så synes jeg, man byplanmæssigt klumrer noget rundt i det en gang imellem. Man klumrer lige så meget rundt i det, som jeg synes, at man gjorde oppe i Aalborg, hvor man stort set har ødelagt hele havnesiden mod Fjorden. Rent logistisk, så mener jeg, at den måde, man har udviklet havneområdet og vejene ned til havnen på, ikke harmonerer med de planer, man egentlig ville.

CJ: DET ER AARHUS Ø OG DE BYNÆRE HAVNEAREALER, DU TALER OM?

Ja, det at flytte så mange arbejdspladser derned, og samtidig indsnævre vejen fra tosporet til ensporet – det skal gå galt. Samtidig har man som bekendt en træls sag med letbanens manglende godkendelse. Men her hører jeg nok til dem, der siger – 'Hvis man tror, at letbanen løser de trafikale udfordringer, man har, så tror man fejl'.

Det bliver den største udfordring fra Aarhus at finde ud af, hvordan man får tingene til at vækste rundt omkring Aarhus og får løst den logistiske del dér, og der er selvfølgelig en motorvejs-udfordring, men der vil også være at sige- 'I hvilket omfang skal man udbygge letbanen, kontra lave andre løsninger?' Men ellers så har byen storbyens udfordringer og så kan man sige – pas nu på, lad være med at bygge alting op i store skyskrabere, og lyt til nogen af de arkitekter, der siger, sørg nu for at få noget grønt ind imellem.

CJ: JA, DET GODE VED AARHUS HAR VEL ALTID VÆRET, AT MAN HAVDE SKOV NORD FOR OG SYD FOR OG VANDET, INDTIL MAN NÆSTEN LUKKEDE UDBLIKKET TIL VANDET.

Ja, og det må man ikke miste. Man skal passe på, at man lige overvejer, hvordan man gør tingene, fordi som jeg siger – 'Det tager mig lige så lang tid at køre ind og til et møde nede på Havnen hjemme fra mig, som det gør for mig at køre til et møde i Herning – 45 minutter.

CJ: HAR DU NOGEN SINDE OVERVEJET AT GÅ IND I POLITIK OG GØRE NOGET VED DET, FOR DET ER EN RØD TRÅD I DIN BERETNING, AT NÅR DU SYNES, AT NOGEN KLUMRER MED ET ELLER ANDET, SÅ GÅR DER LIDT TID, OG SÅ SIDDER DU SELV MED VED BORDET?

Ja, og jeg har også været aktiv i ungdomspolitik, men jeg har nok erkendt, at det der med de politiske dagsordener, og du skal fægte dig igennem på en ikke altid helt – i min verden – helt ærlig facon, at det har jeg ikke kunnet leve med, og min tålmodighed ville heller ikke kunne leve med det. Altså det der med at man sidder og taler om noget politisk og siger, at det her når vi nok i mål med om et par år eller tre. Det er ikke mig. Nej, det skal hedde – 'Det når vi i mål med i næste uge. Den erkendelse er jeg kommet til for mange år siden. Jeg kan godt deltage i en politisk debat og har også synspunkter på det, men nej, det er ikke der, jeg ser mig selv, heller ikke som halvpensionist.

CJ: JEG SYNES, VI SKAL STOPPE HER OG VIL GERNE SIGE DIG TAK FOR DIN TID. MÅSKE ET ALLERSIDSTE SPØRGSMÅL: SER DU DIG I DAG SOM AARHUSIANER ELLER SOM ÉN, DER BOR I HØRNING OG ARBEJDER I AARHUS?

Nu er Hørning jo efterhånden også en del af Aarhus, men jeg tror nok, jeg i dag vil betegne mig selv som Østjyde.

Interview foretaget af CJ, 18/12/2017